

Läsartext: Först efter att den dopade åkt fast kan resan tillbaka till samhället börja

En enskild idrott aldrig får ta på sig skulden för att en idrottare medvetet låter sig fuska sig till framgång, skriver Jörgen Olsson. Bild: Kallestad, Gorm

Detta är en insändare. Åsikterna är skribentens egna.

En svensk idrottare åkte fast för dopingbrott i början av året. En katastrof både för idrottaren själv, och även såklart för själva idrotten som vederbörande är aktiv i. Men om vi ska vara helt ärliga, är det en katastrof för själva idrotten, egentligen? Är inte ett dopingavslöjande/dopingbrott endast ett individuellt problem, och inte hela sportens ansvar?

Det jag vill ha sagt är att en enskild idrott aldrig får ta på sig skulden för att en idrottare medvetet låter sig fuska sig till framgång. I Sverige så tror, och hoppas jag att vi inte kommit så långt, att idrotter sysslar med systematisk doping. Att svenska idrottare låter sig fuska med hjälp av otillåtna medel tror jag endast beror på en egen girighet som heter duga. Man vill till varje pris vinna medaljer för att nå framgång, och synas i rampljuset. Någonstans på vägen har man glömt bort sitt samvete, och då endast ser framgångarna/medaljerna som ett måste till varje pris. Det får kosta vad det vill, och personerna ifråga struntar helt och hållet i konsekvenserna, i alla fall så länge de inte blir upptäckta.

När de sedan blir upptäckta, och avklädda, och synade in på bara kroppen, ja då plockar man bort hela sitt egenansvar. Man vill då istället lägga skulden på en massa andra saker, allt för att bedyra sin oskuld i frågan. Livet raseras, och helt plötsligt, efter en tid, har man fått samvetet tillbaka. Man har då börjat förstå hur många människor i sin omgivning man har

skadat, och då även sin idrott. För att få den inblicken, och den förståelsen, så krävs alltså ett avslöjande.

Framgång och medaljer får inte ha vilket pris som helst. Tänk efter ni unga människor som ser en framtid framför er som framgångsrika idrottare. Ha gärna kvar den känslan, men träna och satsa med "rena" och ärliga avsikter. Att vinna, och lyckas utan att använda sig av fusk är det mest optimala, och det mest självklara för att kunna orka en lång framgångsrik karriär, både som aktiv och sedan därefter som till exempel ledare, tränare eller genom andra uppdrag inom idrottens värld. Låt dig inte luras med att göra något snabbt och hastigt. Ta inga förhastade beslut. Lyssna på ditt inre, och tänk till både två och tre gånger innan du säger ja till någonting.

Det finns idrottare som tagit både det ena och det andra för att nå framgångar, och som aldrig blivit avslöjade, men jag tror att dessa fuskare någonstans aldrig kan leva och njuta av sina framgångar fullt ut. Någonstans så gnager med all säkerhet känslan av att det var någon form av fusk som förde upp vederbörande på pallen en gång i tiden. Känslan och glädjen blir liksom aldrig på riktig, och den känslan måste vara otroligt obehaglig att leva med, och framför allt då efter sin aktiva karriär när man fått lite mer distans till det hela.

Ni idrottsmän som fuskat på något sätt, och då även åkt fast, ni ska vara tacksamma och glada för att ni blivit uppdagade, för då har ni möjlighet till att gå vidare i livet. Ni slipper leva med lögnen, och istället så har ni chans/möjlighet att "reparera" skadan. När ni kommit till insikt så har ni fått en roll som är viktig för den nya unga generationen som har som mål att bli bäst i världen i deras respektive sport. Ni ska förmedla budskapet om att ett "rent" idrottsliv är bättre, än att fuska sig till framgångar med hjälp av piller, sprutor eller andra medikamenter. Ni ska på djupet berätta hur ni blev tillfångatagna av er egen girighet, och tala om vad detta innebar för konsekvenser i ert egna liv.

När ni kommit så långt i ert tänk, då har ni en viktig roll i vårt samhälle.

Jörgen Olsson

Konsulent/Tränare Limhamns Brottarklubb